

Praktijkspeuren, een baan voor je Border!

Niet iedereen beseft het misschien meteen, maar als je een Border Terrier hebt, heb je een echte werkhond in huis! Bedoeld om te jagen op otters, vossen, dassen en kleinere dieren.

Waarschijnlijk trekt u er niet wekelijks met uw Border op uit om met een vos weer thuis te komen. Gelukkig maar, want de vossenjacht is al weer enige tijd verboden! Uw werkhond is dus werkloos geworden. Gelukkig kunt u daar zelf iets aan doen, door hem weer een baan te geven. Zet hem aan het werk, liefst ook met zijn koppie.

Op zoek naar een vermiste persoon

Een hondensport waarbij flink wat gevraagd wordt van zijn grijze cellen is het Praktijkspeuren. Dit is een vorm van speuren waarbij de hond samen met zijn baas ('handler') zo snel en efficiënt mogelijk een vermist persoon op moet sporen. Deze vorm van speuren is afgeleid van de speurmethode die op dit moment wordt toegepast door de **Royal Canadian Mounted Police** in Canada. Zo'n twintig jaar geleden is het Praktijkspeuren naar Nederland overgewaaid. Hier wordt het vooral recreatief beoefend.

Bij het Praktijkspeuren speurt de hond puur op de menselijke geur. Deze geur is voor elke persoon net zo uniek als een vingerafdruk. Bij de trainingen loopt de instructeur of een andere persoon een bepaalde route en verstopt zich aan het einde van het spoor. De hond en handler weten niet hoe de route loopt. De hond krijgt de geur van de 'vermiste' aangeboden, en hij gaat van start. Daarbij is het erg belangrijk dat dit helemaal zonder druk, dwang of correctie gaat. De hond mag speuren zoals hij dat zelf wil! Wil hij met zijn neus aan de grond speuren? Prima. Loopt hij liever met zijn kop hoog? Ook goed. Als hij uiteindelijk maar bij de vermiste uitkomt.

Feestje voor hond én baas

Het Praktijkspeuren moet je niet verwarren met het zgn. sportspeuren. Dat is een wedstrijd sport waarbij speciale regels gelden en de hond ook het spoor op een bepaalde omschreven manier moet volgen. Bij het praktijkspeuren is er geen sprake van een wedstrijd element. Je doet dit omdat het een feestje is voor hond én baas!

De lessen starten in een mooi bosrijk gebied. Later kan dat worden uitgebreid naar bewoonde gebieden. Het speuren is voor een hond lichamelijk maar ook geestelijk zeer intensief. Het vergt veel van zijn concentratie- en doorzettingsvermogen. Deze mentale uitdaging maakt deze vorm van speuren bijvoorbeeld ook zeer geschikt voor honden die fysiek beperkt zijn door bijvoorbeeld ouderdom, gewrichts- of andere problemen.

Eddie in zijn speurtenue

Kan mijn hond dit ook?

Dat is een veelgestelde vraag. Het antwoord daarop is simpel; Ja! Elke hond, ongeacht welk ras/kruising, leeftijd, druk of onzeker, groot of klein, kan speuren. Ze hoeven het niet te leren. Daarom is een gehoorzaamheidsdiploma ook niet vereist om te gaan speuren. Het gebeurt immers aangelijnd, dus van weglopen is geen sprake.

De hond hoeft het dus niet te leren, maar voor de handler is er zeker wél werk aan de winkel. Deze gaat leren om de hond te 'lezen', d.w.z. de lichaamstaal goed te observeren en te interpreteren. Daarnaast is het werken met de speurlijn van 10 meter ook een kunst op zich. Aan de techniek om hiermee om te gaan wordt in de speurlessen dan ook veel aandacht gegeven. Ook de invloeden van verschillende weers- en omgevingsomstandigheden komen aan bod.

Waar kan ik lessen volgen?

Lessen in Praktijkspeuren worden op verschillende plaatsen in Nederland aangeboden. Het zijn privélessen, of lessen in tweetallen. Op deze manier kan de les het beste op de speurcombinatie worden afgestemd. Les 'op maat' dus.

Op www.praktijkspeuren.nl kunt u kijken welke speurhondenschool er bij u in de buurt zit. Bij de meeste speurhondenscholen kunt u eerst een gratis proefles doen.

Renate van der Hagen van Dogadvice Speurhondenschool
www.hondenspeurtraining.nl

Praktijkspeuren in de praktijk

Baasje kwijt

Eddie, onze tweejarige Border Terrier, staat met baasje Kim en trainster Renate op het bospad terwijl ik wegloop. Ik draai me om, roep Eddie nog een keer en loop verder. Eddie piept en jankt en gaat enthousiast in de lijn hangen. Zo zie ik dat hij heeft begrepen dat hij me dadelijk mag komen zoeken. Ik heb de portofoon om mijn nek en heb de strikte instructies van trainster Renate goed in mijn oren geknoopt over hoe te lopen. Eerste pad links, het pad helemaal volgen tot kruising en dan links. Daar moet ik me na ongeveer vijftig meter vlak langs het pad achter een boom of struik verstoppen. Ik loop het pad, een lang spoor, stap flink door en als ik na een poosje op mijn plaats ben geef ik dat door via de portofoon. Ik ken het bos waar we vandaag werken niet en het voelt altijd gek om ergens te lopen waar ik de weg niet ken. Een beetje een Hans-en-Grietjegevoel.

Ik weet precies hoe het werkt: Kim zal hem nu mijn geur aanbieden door hem aan een geurlapje te laten ruiken. Ze klikt Eddie van zijn halsband aan zijn speurtuig, geeft hem het commando zoek en laat de lijn vieren tot drie meter terwijl ze hem volgt. In gedachten loop ik met ze mee en volg het pad en de afslagen. Ik sta zelf bij een grote boom en naarmate de tijd verstrijkt, begin ik te twijfelen. Ik weet dat Eddie altijd tijd nodig heeft om zijn spoor te volgen, omdat hij over het pad zigzagt zodat hij zeker weet dat hij goed gaat en hij bij kruisingen lang stil kan staan om te bepalen waar hij heen moet, maar ik sta er al een poosje en ik hoor nog steeds niets. Geen gerinkel van zijn penning, geen uitschudden wat hij doet als hij twijfelt, geen gepiep. Ik besluit te wachten omdat ik ook niets van Kim en trainster Renate hoor via de portofoon, maar het duurt echt lang. De boom kan ik inmiddels dromen en zo ook het landschap.

Na nog een poosje neemt trainster Renate uiteindelijk toch contact met me op, omdat ze me niet kunnen vinden..... Tja, zoiets had ik zelf ook al gemerkt. Er wordt gevraagd of ik bij de kruising rechtdoor ben gegaan. Ja, natuurlijk! Trainster Renate zegt dat Eddie de hele tijd aangeeft dat hij naar links moet. Hij wil niets, hij wil niet mee lopen naar rechts, is helemaal van slag en is zich alleen nog maar aan het uitschudden. Als Kim hem lijn geeft, wil hij naar links. En daar snappen ze niets van want ik ben toch rechts gegaan? Inmiddels is het voor alle partijen duidelijk dat ik niet sta waar zij me verwachten en dat zij me niet zoeken waar ik hen verwacht. In overleg besluit ik een stuk terug te lopen en via roepsignalen proberen we elkaar te lokaliseren. En geloof me, ze klinken echt ver weg. Ik loop een flink stuk terug en dan pas hoor ik Eddie en even later ook Kim en Renate. Als Renate mij ziet in de verte vraagt ze me via de portofoon om te schillen achter een boom zodat Eddie zijn zoektocht goed kan afsluiten. Eddie zoekt zonder omhalen het pad af en is in no time bij mij. De baasjes trots, Eddie blij en Renate opgelucht en zichtbaar verbaasd. Ze vraagt me waarom ik links ben gegaan. Ik begin te lachen en zeg dat ik niet links ben gegaan. Pas als ik de splitsing zie waar ik rechtdoor had moeten gaan, zie ik wat ik heb gedaan. Ik heb het pad niet als een rechtdoorgaand pad gezien maar volgde het pad terwijl het links afboog. Zo ben ik parallel aan hen komen te staan, maar dan zo'n 200 meter verderop. Links van hen wel te verstaan.

Eddie wist precies waar ik was. Sterker nog, een hond kan tot 400 meter afstand geur oppikken, dus hij had me sowieso gevonden, dwars door het bos heen als het had gemoeten, zeker omdat ik al langer op dezelfde plek stond en mijn geur daardoor goed gemarkeerd was. Maar Renate en Kim gingen zo af op wat ze dachten te weten dat ze niet vertrouwden op de signalen die Eddie gaf. Begrijpelijk omdat Eddie een beginnende praktijk-

speurder is, maar ook een beginnende speurder is al een heuse speurder. Grappig genoeg hebben we de training erna een soortgelijke situatie met Willem, onze andere hond, gehad en ook toen vergaten we te luisteren naar de echte speurneus.....

Werk aan de winkel voor de speurneuzen

Met onze Border Terrier Eddie (Linmarick Excellent Einstein) kregen we met kerst 2010 een echte terrier en werkhond in huis. Vasthoudend, slim, moedig, koppig, levendig, sportief, onvermoeibaar, trouw, geduldig, niet kleinzerig en bestand tegen een stootje. Een boef en harten-

breker in hart en nieren. Samen met Willem (Dwergschnauzer x Jack Russell) doet hij niets liever dan rennen, vliegen, spelen, stoeien, achter wild aan op de hei en in het bos en achter de zee-meeuwen aan op het strand. We deden Puppycursus, Basiscursus, Gedrag & gehoorzaamheid 1 en 2 en begonnen daarna met Sport & Speel en Behendigheid. Dat deed hij okay en net als shows lopen vond hij het allemaal wel aardig, maar toch,

echt 100% lekker in zijn vel zat hij niet. Op advies van een gedragsdeskundige zijn we op zoek gegaan naar speurtraining, 'omdat elke hond een passie heeft en als je die passie vindt, dan heb je je hond'. Als we de passie van Eddie zouden vinden, dan zou het ook steeds beter met Eddie gaan. Het was een zoektocht, maar in augustus hadden we dan toch onze eerste speurles met Eddie bij Dogadvise Speurhondenschool. En nu zien we elke week onze hond beter in zijn vel komen te zitten. Het wederzijdse vertrouwen en plezier is nog groter geworden. Hij geniet veel meer van al onze activiteiten en vooral van zijn passie: praktijkspeuren.

Thessy Geerards

P.S. Voor actiefilmpjes van Willem en Eddie: zie de site van Dogadvise speurhondenschool bij "Praktijkspeuren met..."